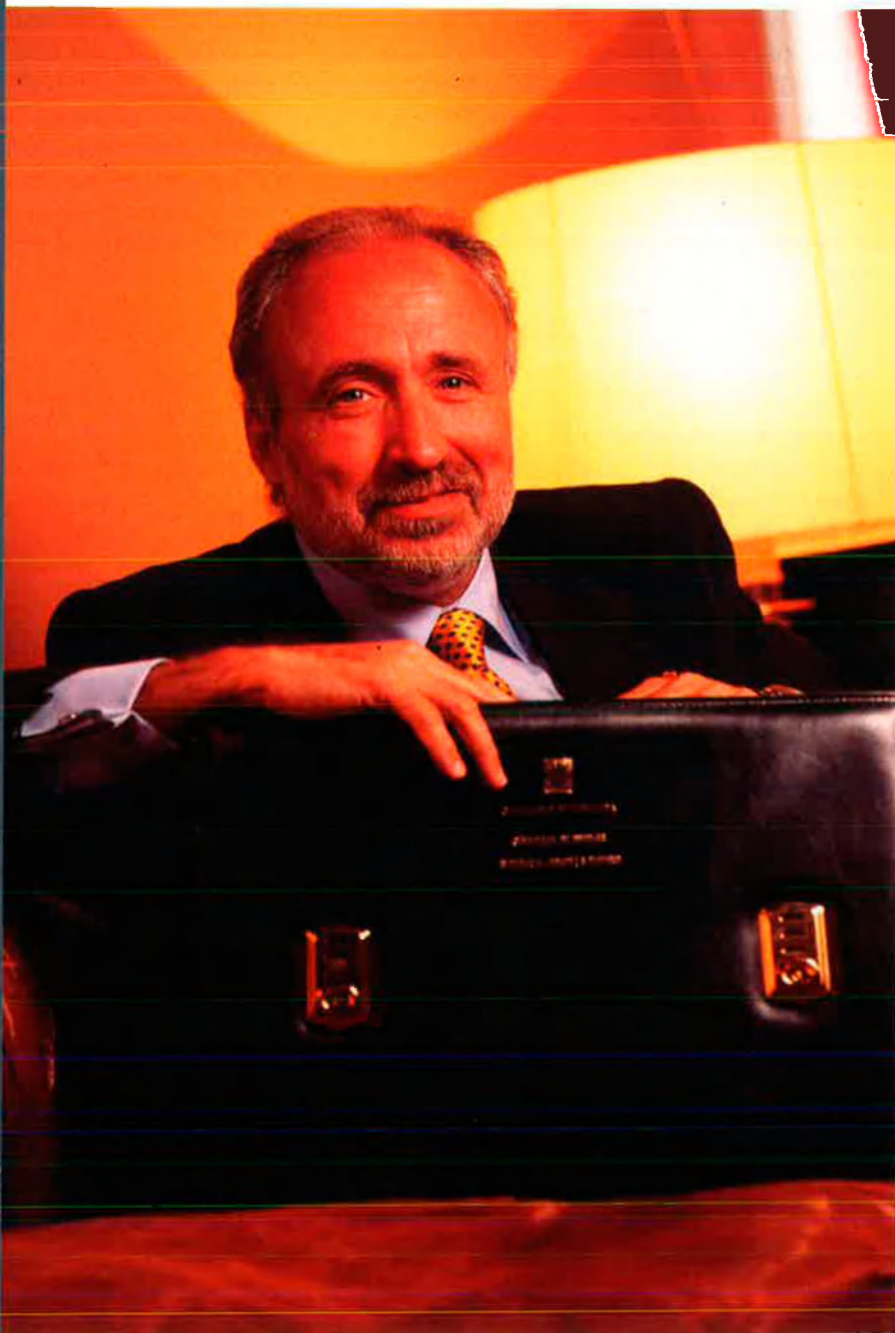

“Sense preu no hi ha qualitat”

Antoni Fernández Teixidó

*Conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme
de la Generalitat de Catalunya*

Fa poc més de vuit mesos que Antoni Fernández Teixidó es feia càrrec de la Conselleria de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, fruit de l'última remodelació del Govern català. Una macroconselleria basada en “l'aplicació de polítiques transversals, que permetin la creació de riquesa”, en paraules de Fernández Teixidó, que afronta ara la seva primera temporada turística com a màxim responsable polític del sector.

— Què en pensa, de la vella reivindicació del sector turístic de tenir una conselleria pròpia, al marge d'Indústria?

— Aquests són arguments del segle passat. El que hem de ser capaços en un país com Catalunya és de conciliar interessos diversos però que inevitablement han de ser complementaris entre una indústria química potent per al país, que genera molta ocupació, i un sector turístic, que és una part molt important del nostre producte interior brut. Aquesta contradicció si en algun lloc s'ha viscut amb certa intensitat ha estat al Camp de Tarragona, on hem assumit la responsabilitat com a administració d'elaborar un pla director per als dos sectors i posar les bases per a un nou salt qualitatiu que ha de permetre que creixi la indústria química i el turisme. Fixi's, l'avantatge de tenir una sola conselleria i no dues, és que harmonitza. Jo no tinc interessos en defensa de la política de les empreses químiques contraris als interessos de la política del turisme. Tampoc he de

discutir amb cap conseller d'Indústria ni amb cap conseller de Turisme quina política hem d'adoptar. Si hem resolt la problemàtica del Pla Director del Camp de Tarragona, que era complexa, és perquè hi ha una política comuna i transversal.

—Fa pocs mesos, els majoristes advertien que el sector turístic ha de moderar preus si vol evitar una fuga de clients cap a altres destinacions com Croàcia, Turquia o Egipte. Hi està d'acord?

—L'element clau de la nostra oferta turística és la qualitat, que òbviament ha d'anar acompanyada d'uns preus raonables. Però sense preu no hi ha qualitat. Quan el preu s'ensorra, la qualitat desapareix, i nosaltres hem estat molt bel·ligerants a no fer grans reduccions de preu convençuts que si el sector iniciava aquesta dinàmica, qui patia era la qualitat, els turistes i, en definitiva, acabava patint tot el sector. L'esforç que han realitzat els empresaris turístics és extraordinari, les nostres infraestructures són bones, en general. Per definició les dues coses han de millorar, però jo crec que el balanç és molt positiu, que la qualitat del nostre turista és molt acceptable, que ens fa ser competitius respecte altres llocs d'Europa i del món, i la prova és que ens hem convertit en la primera destinació turística de l'estat espanyol. Tot això vol dir que anem pel bon camí. Els preus han de respondre a aquesta qualitat, però evidentment una política de contenció relativa dels preus sempre és una bona política, perquè es converteix a la llarga en un factor competitiu més. I aquesta recomanació dels majoristes, si no atempta contra la qualitat, és una recomanació a estudiar.

—Convergència i Unió i el Partit Popular van frenar fa unes setmanes una proposició de llei d'Esquerra Republicana per crear un impost de pernoctacions turístiques amb l'objectiu de millorar el finançament local dels municipis dedicats al turisme. Per què?

—Personalment hi estic rotundament en contra, sense matisos. Pensar en una ecotaxa d'aquestes característiques em sembla un autèntic disbarat. Ja aniria bé que els col·legues d'Esquerra Republicana, en lloc de presen-

tar determinat tipus de resolucions, analitzessin exactament què ha passat a les Balears. En l'àmbit dels Països Catalans en tenim prou per aprendre què ha significat aquesta política de l'ecotaxa per al turisme balear i com els electors han acabat valorant aquesta política. Quina necessitat tenim d'un nou gravamen específic per al món de l'empresariat turístic quan veritablement creiem que podem engegar una política, que la podem aplicar i que dóna bons resultats. Quina necessitat hi ha de malmetre això?

—Ni per millorar el finançament dels municipis turístics?

—El finançament dels municipis turístics no es pot resoldre, si algun problema té, amb un euro per turista i dia. Aquest és un plantejament absolutament erroni. Aquest impost, si bé té una repercussió petita, és un gran desincentivador, no per a la gent que ve o deixa de venir, sinó per l'estat que genera en l'àmbit de les empreses turístiques. El rebuig del sector turístic balear a aquesta ecotaxa ha obert un greu conflicte. Aleshores, quina necessitat tenim d'obrir un conflicte amb l'empresariat, que té, des del meu punt de vista, escassa repercussió? El que hem de fer és demanar al nostre empresariat que les inversions es materialitzin, que el servei millori, que la qualitat s'incrementi, i això és el que dóna dinamisme. Paguem suficients impostos. Ni un impost més, i menys una ecotaxa turística. Rotundament no.

—En les últimes setmanes, s'ha engegat una forta campanya de descomptes per viatjar a determinades destinacions turístiques, dins i fora de l'estat. Catalunya no ha entrat en el joc. Per què?

—Catalunya es deslliga del tot d'aquesta dinàmica, perquè creiem que una política de rebaixes atempta directament contra la qualitat. Nosaltres hem construït un sector turístic molt important, on la qualitat ha estat un element de referència. Encara més, l'aposta és millorar aquesta qualitat. Necessitem que els catorze milions de turistes estrangers que ens van visitar el 2002, es mantingui, primer, i que s'incrementi, després. I que la qualitat d'aquest turisme creixi, aquesta és la

millor inversió. Si estem en condicions de fer-ho, és a dir, si l'any passat determinades comunitats, com Balears i Canàries, van rebaixar preus i Catalunya es va convertir en la primera destinació turística de l'estat, què ens hauria de fer canviar de política?

—Quina és la clau de l'èxit?

—Agafi el cotxe i volti pel país. Vagi a veure les instal·lacions turístiques que tenim. Catalunya ja no té només un turisme de sol i platja. També té un turisme de muntanya, d'interior, un turisme monumental, històric, gastronòmic... això és el que hem de conrear perquè la qualitat vagi pujant en tots els segments. La diversificació, la qualitat, per això Catalunya s'ha convertit en la primera destinació turística. Hem de seguir amb la política d'inversions que estem fent, en la política de gestió, continuar educant tots els nostres empresaris amb la màxima exigència, continuar formant els nostres treballadors, continuar donant tot tipus de garanties perquè Catalunya continuï essent un lloc magnífic per venir de vacances i no sols a l'estiu, sinó tot l'any.

—Catalunya i el País Valencià també compten amb un turista de proximitat molt fidel, que només ha d'agafar el cotxe per traslladar-se. Això ajuda a salvar temporades turístiques difícils?

—Amb això comptem. Catalunya és el que és perquè està on està, perquè té la història que té i perquè fa l'aposta que fa. Evidentment, si nosaltres tinguéssim una altra situació geogràfica hauríem de pensar d'una manera diferent. Pensi que el 80% del nostre turisme és de proximitat. No sols això, el 60% del turisme que ve, ja ha estat una vegada a Catalunya. El 30% hi ha estat quatre vegades. Estem parlant d'un turisme de proximitat, però a la vegada, d'un turisme relativament fidelitzat, que coneix Catalunya. Això és el que hem de potenciar.

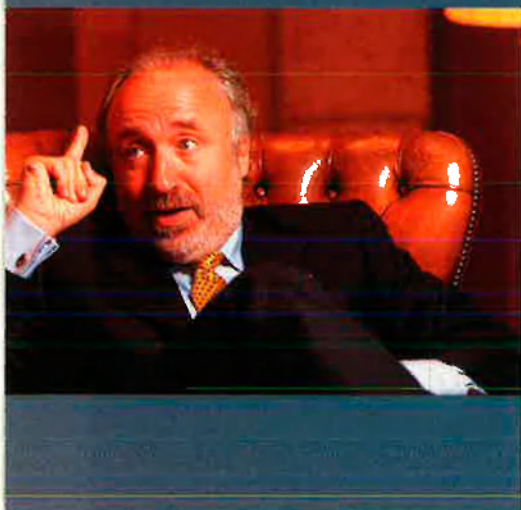
—De bracet d'aquesta puixança turística, la planta hotelera a Catalunya no ha fet més que créixer. Fins quan?

—Fins quan els empresaris creguin que créixer no és adequat per als seus interessos econòmics. Així de clar. Els empresaris són els primers interessats

Biografia

Antoni Fernández

Teixidó, nascut a Barcelona el 1952, és censor jurat de comptes, auditor consultor i assessor fiscal, diplomad en ciències empresarials i titulat mercantil. Ha estat, a més, soci i administrador al llarg de vint anys de diverses societats dedicades a l'assessorament empresarial. Membre del Cercle d'Economia, de l'Associació d'Executius i Directius i de la patronal Foment del Treball, Fernández Teixidó va estar afiliat al CDS d'Adolfo Suárez entre els anys 1985 i 1992. Milita en Convergència des de 1993, i des de 1996 és membre del comitè executiu d'aquest partit, conseller nacional i vicepresident de política econòmica. Va ser elegit diputat per CiU en el Parlament de Catalunya el 29 d'octubre de 1999, per la circumscripció de Barcelona. El passat mes de novembre, en l'última remodelació del Govern català, Antoni Fernández Teixidó es va fer càrrec de les conselleries d'Indústria, Comerç i Turisme –en substitució d'Antoni Subirà– i de Treball, en lloc de Lluís Franco.

JORDI PLAN

a garantir la rendibilitat de les seves inversions. Creiem que la demanda de places hoteleres, per exemple, a Barcelona pot créixer. Evidentment fins a un límit. Aquest límit és el que han de saber estudiar els empresaris. Són ells els que, guiats pel seu instint, pel seu coneixement del sector, per les expectatives generades, els que decidiran en quin moment han de deixar de construir nous hotels. Mentre ells creguin que hi ha possibilitats, nosaltres hem d'esperonar tot aquest procés, perquè això significa llocs de treball i moltes expectatives per a molta gent.

—Quins resultats espera d'aquesta temporada turística?

—Anirà bé. Tenim dades sobre reserves i parlen d'expectatives molt bones per a la Costa Daurada i per a la Costa Brava, i crec que es confirmaran plenament. Expectatives que poden estar en el llindar del 85% o 90% d'ocupació. Aquest turisme de proximitat de què parlem es mou molt en les darreres setmanes. Pensi que si fem un balanç comparatiu dels quatre primers mesos de l'any 2003 en relació als quatre primers mesos del 2002, el turisme a Catalunya ha crescut. És cert que aquest any la Setmana Santa no ha caigut bé i probablement el mes de maig no serà tan bo. Però tenim l'expectativa que el mes de juliol presentem un balanç igual o millor que el de l'any passat, perquè Catalunya continua essent una destinació turística molt segura. Hi ha destinacions que ens fan la competència directa, però que estan afectades per la incertesa, perquè estan prop dels escenaris bèl·lics. Nosaltres, ni ho aplaudim ni ens n'alegrem, però les coses són com som. Catalunya presenta molta seguretat per al turista alemany, francès, italià, etc.

—No hi ha cap núvol en l'horitzó?

—Hi ha un mercat que ens preocupa, que és l'alemany, que viu una etapa recessiva i que és molt important a Catalunya. Però, en canvi, les dades que tenim de turistes alemanys durant aquests primers quatre mesos són bones. Per tant, les expectatives són bones. El sector ha de tenir confiança i tranquil·litat, que no vol dir en cap cas baixar la guàrdia. Al contrari.

—Canviant de portafoli. Vostè es troba últimament molt enfeinat intentant resoldre les seves diferències amb el ministre de Treball, Eduardo Zaplana, sobre el traspàs de competències i recursos del Forcem a Catalunya. Què està passant?

—Hi ha dues coses que no acceptarem sota cap plantejament. La primera, els fons de formació contínua vindran a Catalunya i seran gestionats per la Generalitat de Catalunya, i serà així perquè ho ha dit el Tribunal Constitucional, i aquí no hi ha cap marge de maniobra. Aquí no hi ha cap "de esto ya hablaremos el año que viene". En segon lloc, tampoc no ens podem posar d'acord si el nou model en què pensa el Govern espanyol acaba amb la formació contínua per a les pimes. Si hem de tenir una formació contínua només per a les grans empreses, desarmant les petites i mitjanes d'un element tan important com la formació, el Govern català sempre dirà que no.

—I ara estem en punt mort?

—El que està mort és el diàleg. Volem formació contínua per a les pimes de Catalunya. També ho demanem per a les pimes valencianes, balears i de tot l'estat, perquè són les que necessiten més estris per a competir. Com podem aspirar a competir dins una UE ampliada, d'aquesta manera? El ministre Zaplana s'ha oblidat que el teixit valencià és també de petita i mitjana empresa. Suposo que es deu haver oblidat, després de tants dies a Madrid.

—Però el Govern espanyol ja fa temps que no escolta les peticions que es fan des de Catalunya.

—Amb la rotunditat que li dic que tindrem una bona temporada turística, li dic que la correlació de forces al Parlament espanyol canviarà. Molt probablement no parlarem de cap majoria absoluta. Desitjo intensament que no es repeteixi la majoria absoluta del partit governant a Espanya. Però no ho desitjo només en aquesta legislatura. Ho vull sempre. Perquè la política de majories absolutes al Parlament espanyol esdevé inevitablement deplorable per a Catalunya, per a les Illes, per al País Valencià... i per a tot l'estat.

Bàrbara Amorós